

ТАВРІЙСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ
АГРОТЕХНОЛОГІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ІМЕНІ ДМИТРА МОТОРНОГО

**Матеріали всеукраїнської
науково-практичної конференції
«Сучасні виклики та
перспективи розвитку
економіки і бізнесу»
6 грудня 2023 р.**

Запоріжжя — 2023

**МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
ТАВРІЙСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ АГРОТЕХНОЛОГІЧНИЙ
УНІВЕРСИТЕТ ІМ. ДМИТРА МОТОРНОГО**

**ФАКУЛЬТЕТ ЕКОНОМІКИ
ТА БІЗНЕСУ**

**СУЧАСНІ ВИКЛИКИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ
РОЗВИТКУ ЕКОНОМІКИ І БІЗНЕСУ**

**Матеріали
Всеукраїнської науково-практичної конференції**

6 грудня 2023 р.

**Запоріжжя
2023**

УДК [33+65+338.48+339.9+355.018](043)

Т 13

Сучасні виклики та перспективи розвитку економіки і бізнесу: зб. тез доповідей Всеукраїнської науково-практичної конференції (6 грудня 2023 року, м. Запоріжжя). Запоріжжя: ТДАТУ, 2023.

Збірник містить матеріали учасників Всеукраїнської науково-практичної конференції «Сучасні виклики та перспективи розвитку економіки і бізнесу». У тезах доповідей збірника висвітлено результати досліджень сучасних проблем та перспектив розвитку економіки, бізнесу та туризму в Україні, міжнародних економічних відносин, визначені аспекти сталого розвитку регіонів країни.

Матеріали збірника будуть корисними для викладачів, аспірантів, магістрантів, студентів, фахівців, що працюють за зазначеними напрямками.

Матеріали публікуються в авторській редакції

ISBN

© Таврійський державний агротехнологічний
університет імені Дмитра Моторного, 2023

Організаційний комітет конференції

Колокольчикова І. В. – голова організаційного комітету, д.е.н., професор, декан факультету економіки і бізнесу ТДАТУ

Коноваленко А. С. – заступник голови організаційного комітету, д.е.н., директор Науково-дослідного інституту соціально-економічного розвитку регіону ТДАТУ

Макаренко П. М. – член-кореспондент академії НААН України, д.е.н., професор, завідувач кафедри економіки та міжнародних економічних відносин Полтавського державного аграрного університету

Болтянська Л. О. – к.е.н., доцент, завідувачка кафедри економіки і бізнесу ТДАТУ

Сиротюк Г. В. – к.е.н., доцент Львівського національного університету природокористування

Власюк Ю. О. – к.е.н, доцент ВСП Хмельницького політехнічного фахового коледжу Національного університету «Львівська політехніка»

Зміст

Секція 1.

ЕКОНОМІКА УКРАЇНИ В УМОВАХ ГЛОБАЛІЗАЦІЇ

Болтянський Б. В. ТЕОРЕТИЧНІ АСПЕКТИ ЕНЕРГОЕФЕКТИВНОСТІ ТА ЕНЕРГОЗБЕРЕЖЕННЯ	8
Василина О. Р., Лавецький І. О. ОРГАНІЧНЕ ВИРОБНИЦТВО - НАЙБІЛЬШ ПЕРСПЕКТИВНИЙ ІННОВАЦІЙНИЙ НАПРЯМ РОЗВИТКУ АГРАРНОЇ ГАЛУЗІ В УМОВАХ ЄВРОІНТЕГРАЦІЇ	10
Васильченко О. О. ВПЛИВ ФАКТОРІВ МАКРОСЕРЕДОВИЩА НА ДІЯЛЬНІСТЬ ПІДПРИЄМСТВ СФЕРИ ПОСЛУГ	12
Єрємін І.Л., Голуб Н.О. СУТНІСТЬ ТА КЛАСИФІКАЦІЯ МЕДИЧНОГО СТРАХУВАННЯ	15
Нехай В. В., Іконніков Д. ПРОБЛЕМИ СТВОРЕННЯ ВІТЧИЗНЯНОГО МЕСЕНДЖЕРА	18
Русінова О.Г., Голуб Н.О. КАНАЛИ РЕАЛІЗАЦІЇ СТРАХОВИХ ПОСЛУГ, ЇХ ХАРАКТЕРИСТИКА	20
Салін С. В. ПЕРЕВАГИ БЛОКЧЕЙНУ В ЮРИДИЧНОМУ СЕКТОРІ	22
Селіванова Є.В., Голуб Н.В. СУТНІСТЬ ТА ОСОБЛИВОСТІ СТРАХОВИХ ПОСЛУГ ГРОМАДЯН У РАЗІ НЕЩАСНИХ ВИПАДКІВ	24
Черевко Г. В. ВІЙНА В УКРАЇНІ: НАСЛІДКИ ДЛЯ ГЛОБАЛЬНОЇ ПРОДОВОЛЬЧОЇ БЕЗПЕКИ	27
Яців С. Ф. ПРОБЛЕМИ АКТИВІЗАЦІЇ ІННОВАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ПІДПРИЄМСТВА	29

Секція 2.

ПЕРСПЕКТИВНІ НАПРЯМИ РОЗВИТКУ ТУРИЗМУ

Братко В. М., Цвілий С. М. РОЛЬ ЦИФРОВИХ ТЕХНОЛОГІЙ В РОЗВИТКУ ВІТЧИЗНЯНОГО ТУРИЗМУ	32
Демко В. С. ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ МІЖНАРОДНОГО ТУРИЗМУ УКРАЇНИ	34
Демко В. С., Попова А. Г. СВІТОВІ ІННОВАЦІЙНІ ТРЕНДИ В КУЛЬТУРІ ОБСЛУГОВУВАННЯ СПОЖИВАЧІВ ПІДПРИЄМСТВ СФЕРИ ГОСТИННОСТІ	37
Жарченко В. Ю., Цвілий С. М. МОБІЛЬНІ ГІДІ У ЯКОСТІ ТРЕНДУ ЦИФРОВІЗАЦІЇ ІНДУСТРІЇ ТУРИЗМУ	40
Зла Р. А., Демко В. С. РОЗВИТОК КУЛЬТУРНОГО ТУРИЗМУ В УКРАЇНІ ПІД ЧАС ВІЙНИ	43
Колокольчикова І.В., Лепетченко Д.М. ТУРИСТИЧНА ГАЛУЗЬ: РЕАЛІЇ СЬОГОДЕННЯ ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ	45
Кукіна Н. В., Душак А., Душак М. СУЧАСНІ РЕАЛІЇ РЕСТОРАННОГО БІЗНЕСУ УКРАЇНИ	47
Оболенцева Л. В., Діасамідзе М. М. ТУРИЗМ ЯК ІНСТРУМЕНТ ВІДНОВЛЕННЯ УКРАЇНИ ПІСЛЯ ВІЙНИ	49
Підлужна О. Б. ЕКОЛОГІЧНИЙ ТУРИЗМ: ПРОБЛЕМИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ	50
Пісецький М. М. РОЗВИТОК ТУРИСТИЧНИХ ДЕСТИНАЦІЙ УКРАЇНИ У БЕЗПЕКОВОМУ КОНТЕКСТІ	52

*Секція 3.***ПРОБЛЕМИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ ПІДПРИЄМНИЦТВА**

Бандура І. І., Сокот О. Є. УДОСКОНАЛЕННЯ ТЕХНОЛОГІЇ ХЛІБО-БУЛОЧНИХ ВИРОБІВ З ВИКОРИСТАННЯМ ЇСТИВНИХ ГРИБІВ ТА ПРОДУКТІВ ЇХНЬОЇ ПЕРЕРОБКИ	57
Болтянська Л. О. ОСОБЛИВОСТІ ІНВЕСТИЦІЙНО-ІННОВАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ПІДПРИЄМСТВ УКРАЇНИ	59
Власюк Ю. О. ДОЦІЛЬНІСТЬ ВПРОВАДЖЕННЯ ЕЛЕМЕНТІВ КАЙДЖЕН У ДІЯЛЬНІСТЬ ВІТЧИЗНЯНИХ ПІДПРИЄМСТВ	61
Єременко А.А., Голуб Н.О. ЕКОНОМІЧНА СУТНІСТЬ, НЕОБХІДНІСТЬ ТА ОСОБЛИВОСТІ СТРАХУВАННЯ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ	63
Завадських Г. М., Кукіна Г. В. ІНВЕСТИЦІЇ В АГРАРНИЙ СЕКТОР: СУЧАСНІ РЕАЛІЇ	66
Завадських Г. М. ІМПАКТ-ІНВЕСТИЦІЇ І СОЦІАЛЬНЕ ПІДПРИЄМНИЦТВО В СТВОРЕННІ СОЦІАЛЬНОГО ВПЛИВУ	68
Завадських Г. М., Ковнацька О. С. РЕЛІЗАЦІЯ КОНЦЕПЦІЇ СОЦІАЛЬНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ В УМОВАХ ВІЙНИ	70
Зеленецька Д.О., Голуб Н.О. СУТНІСТЬ ІНВЕСТИЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ СТРАХОВИКІВ ТА ЇЇ МІСЦЕ І РОЛЬ У СТРАХОВОМУ БІЗНЕСІ	72
Колач С. М., Періг Ю. А. НАПРЯМКИ ФОРМУВАННЯ ЕКОНОМІЧНОГО ПОТЕНЦІАЛУ СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКИХ ПІДПРИЄМСТВ УКРАЇНИ	75
Коноваленко А.С. ЄВРОПЕЙСЬКИЙ ВЕКТОР СТРАТЕГІЧНОГО РОЗВИТКУ БІЗНЕСУ	78
Красномовець В. А. ЕКОЛОГІЧНИЙ МЕНЕДЖМЕНТ: СУТЬ ТА ЗНАЧЕННЯ В ДІЯЛЬНОСТІ ПІДПРИЄМСТВА	80
Кукіна Н. В., Петлюк Н. І. СУЧАСНИЙ СТАН ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ ПРОПОЗИЦІЇ СОНЯШНИКУ НА ВНУТРІШНЬОМУ РИНКУ УКРАЇНИ	82
Лисак О. І. ДРОПШИПІНГ ЯК ІНСТРУМЕНТ ОПТИМІЗАЦІЇ БІЗНЕС-ПРОЦЕСІВ В ЕЛЕКТРОННІЙ ТОРГІВЛІ	84
Мельник О. В. МЕТАПРОСТІР ЯК ІННОВАЦІЙНЕ СЕРЕДОВИЩЕ ЦИФРОВИХ ТЕХНОЛОГІЇ НА ФІНАНСОВОМУ РИНКУ УКРАЇНИ	87
Павлова М. Б. БІЗНЕС ПІД ЧАС ВІЙНИ: ВИКЛИКИ ТА МОЖЛИВОСТІ	90
Прус Ю. О., Сафарова А. С. ЗОВНІШНІ ФАКТОРИ ВПЛИВУ НА ЕКОНОМІЧНУ БЕЗПЕКУ СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКОГО ЗЕМЛЕКОРИСТУВАННЯ	91
Тебенко В. М. РОЗВИТОК ТУРИСТИЧНОГО ПІДПРИЄМНИЦТВА В УКРАЇНІ	93
Черевко І. В. ЗМІНИ КЛІМАТУ ЯК ЧИННИК ДИВЕРСИФІКАЦІЇ НАПРЯМІВ РОЗВИТКУ СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКОГО ВИРОБНИЦТВА	97

*Секція 4.***ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ СТАЛОГО РОЗВИТКУ РЕГІОНІВ**

Березівський З. П., Кривов'яза В. О. СТРАТЕГІЯ РОЗВИТКУ НАЦІОНАЛЬНОГО ТРАНСФЕРУ ТЕХНОЛОГІЙ	100
---	-----

Козак В. М. СУТНІСНІ АСПЕКТИ ФУНКЦІОНАЛЬНО-РЕСУРСНОЇ СКЛАДОВОЇ ФІНАНСОВОЇ БЕЗПЕКИ СУБ'ЄКТІВ АГРОПРОДОВОЛЬЧОГО РИНКУ В ЦИФРОВІЗОВАНІЙ ЕКОСИСТЕМІ	101
Красномовець В. А., Бойко Н. С. ВПЛИВ СТАНДАРТИЗАЦІЇ НА ЯКІСТЬ ГОТЕЛЬНИХ ПОСЛУГ	104
Ортіна Г. В. ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ БЕЗПЕКИ ЦЕ РЕАЛІЗАЦІЯ СТАЛОГО РОЗВИТКУ	106
Сиротюк Г. В. СУЧАСНІ АСПЕКТИ СТАЛОГО РОЗВИТКУ РЕГІОНІВ УКРАЇНИ	108
Степанюк Р. С. ЧИННИКИ СТІЙКОГО ЕКОНОМІЧНОГО РОЗВИТКУ СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКИХ ПІДПРИЄМСТВ	110

Секція 5.

**ПРОБЛЕМИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ МІЖНАРОДНИХ ЕКОНОМІЧНИХ
ВІДНОСИН**

Волкова О. В. МИТНИЙ КОНТРОЛЬ В ПЕРІОД ВОЄННОГО СТАНУ: ОРГАНІЗАЦІЯ ТА РЕАЛІЗАЦІЯ	115
Костякова А. А., Хома А. Р. СТРАТЕГІЯ СПІВПРАЦІ УКРАЇНИ МІЖ КРАЇНАМИ СВІТУ	118
Почерніна Н. В., Виноградова Д. В. ПРОБЛЕМИ УКРАЇНИ У СФЕРІ МІЖНАРОДНОГО НАУКОВО-ТЕХНІЧНОГО СПІВРОБІТНИЦТВА	121
Почерніна Н. В., Муха В. М. ЗДОБУТКИ ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ КРАЇН СВІТУ У РАКУРСІ МІЖНАРОДНИХ ІНДЕКСІВ: УРОКИ ДЛЯ УКРАЇНИ	124
Почерніна Н. В. ПЕРЕВАГИ У ЗОВНІШНІЙ ТОРГІВЛІ ЯК ЗАСІБ ПОЛІТИКИ ВІДНОВЛЕННЯ РЕГІОНІВ	126
Савіцький А. В. УПРАВЛІННЯ ПРИБУТКОВІСТЮ ЕКСПОРТООРІЄНТОВАНИХ ПІДПРИЄМСТВ ТА ЕТАПНІСТЬ ІНТЕГРАЦІЙНИХ ПРОЦЕСІВ	128

реалізації політики стимулювання; контроль над стимулюванням; пропозиція відносно покращення проведення стимулювання.

Науковці [3] вважають, що важливо, щоб стимулювання сталого розвитку регіонів у контексті вироблення внутрішньої мотивації регіонами України передбачало заохочення розвитку всіх регіонів – сильних і проблемних, розвинутих і нерозвинутих, донорів і реципієнтів. Тільки у такому випадку можна вивести соціальну, економічну та екологічну сфери регіонів України на траєкторію сталого розвитку. Тобто стимулюючі заходи повинні сприяти виникненню внутрішньої мотивації у регіоні для саморозвитку та самоорганізації.

Забезпечення сталого розвитку регіонів вимагає впровадження якісно нової та динамічної економічної системи, орієнтованої на потреби суспільства. Досягнення цілей сталого розвитку передбачає проведення значущих соціально-економічних змін в Україні та формування нового глобального партнерства.

Отже, нині виникає необхідність у пошуку шляхів відновлення та забезпечення сталого розвитку регіонів, а також у підвищенні їх стійкості до зовнішніх загроз. У цьому контексті важливо акцентувати увагу на виявленні внутрішніх ресурсів регіонів та дієвій державній політиці.

Список використаних джерел

1. Про затвердження Державної стратегії регіонального розвитку на 2021–2027 роки : Постанова КМУ від 5 серпня 2020 року № 695. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/695-2020-%D0%BF> (дата звернення 20.11.2023).
2. Про Стратегію сталого розвитку України до 2030 року: Проект Закону України. URL: <https://ips.ligazakon.net/document/JH6YF00A> (дата звернення 20.11.2023).
3. Дороховський О. М., Радзівський О. І. Особливості стимулювання соціально-еколого-економічного розвитку регіонів. *Ефективна економіка*. 2019. № 2. DOI: [10.32702/2307-2105-2019.2.16](https://doi.org/10.32702/2307-2105-2019.2.16).

ЧИННИКИ СТІЙКОГО ЕКОНОМІЧНОГО РОЗВИТКУ СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКИХ ПІДПРИЄМСТВ

Степанюк Р. С.

здобувач третього (освітньо-наукового) рівня вищої освіти

Таврійський державний агротехнологічний університет імені Дмитра Моторного

Здатність сільськогосподарських підприємства протистояти мінливим факторам зовнішнього бізнес-середовища та здійснювати ефективну виробничу діяльність, яка гарантує платоспроможність та інвестиційну привабливість у довгостроковій перспективі, забезпечує їх стійкий економічний розвиток. У цілому проблема стійкості має важливе теоретичне й практичне значення. Так, на думку Ю.О. Лупенко [7], стійкість є фактором розвитку системи, тобто підприємство розвивається виключно за умови забезпечення стійкості, в протилежному випадку воно може не вийти з кризового стану. В.Л. Іванова [4] стверджують, що стійкість в цілому пов'язана зі здатністю системи повертатися після непередбачених впливів до стану, який є близьким до рівноважного. Тобто, для економічної системи стійкість трактується як здатність повертатися до основної тенденції розвитку після збурень, що зумовлені економічними й природними факторами. На думку Т.А.Говорушко та Н.І. Климаш [2] стійкість також є здатністю повертатися в рівноважний стан, але при цьому враховується факт, що такий стан має досягатися без зовнішнього впливу. Р.О. Костирко [5] вважають, що стійкість являє собою неохочість до ризику втрат і збитків, тобто – постійність. Аналогічні підходи до поняття «стійкість» використовуються більшістю економістів. Можна припустити, що стійкість як

внутрішня властивість економічної системи (підприємства) виражається в здатності підприємства протистояти коливанням, які зумовлені змінами в зовнішньому і внутрішньому середовищі бізнесу та здійснювати при цьому ефективну діяльність для досягнення цілей свого розвитку.

Стійкість сільськогосподарських підприємства забезпечується за допомогою формування й підтримки одночасно виробничої, маркетингової, організаційно-структурної, кадрової, інвестиційної, фінансової, соціальної та екологічної стійкості. Але з позиції ефективного здійснення процесу відтворення особливе значення має послідовне забезпечення виробничої, маркетингової, інвестиційної та фінансової стійкості. Виробнича стійкість визначається раціональним використанням виробничих ресурсів підприємства і характеризується стабільністю обсягів виробництва. Маркетингова стійкість підприємства залежить від якості виробленої продукції, цінової політики, каналів і ринків збуту та виражається в безперервності процесу реалізації продукції (робіт, послуг). Інвестиційна стійкість виявляється у привабливості підприємства для інвесторів. Створення сприятливого інвестиційного клімату є комплексною проблемою, яка націлена на ефективне використання основних чинників зовнішнього середовища, на створення умов для забезпечення стійкого економічного розвитку господарського суб'єкта [4].

Взаємозв'язок видів стійкості підприємства залежить від чинників, за допомогою яких забезпечується їх рівень (рис. 1).

Фінансова стійкість визначає стан підприємства, що характеризується мінімальним рівнем ризику, пов'язаного із структурою формування загального капіталу, що є в розпорядженні суб'єкта господарювання в певний момент часу і суттєво впливає на можливості його розвитку; як здатність підприємства в повному обсязі і у визначені строки виконувати фінансові зобов'язання, тобто ототожнюється з платоспроможністю та ліквідністю. Отже, загальна стійкість підприємства безпосередньо залежить від рівня його фінансової стійкості. Фінансова стійкість, перш за все, визначається можливостями підприємства сформувати достатню суму фінансових ресурсів для покриття потреби в оборотних коштах на оптимальному рівні. Але залежно від рівня фінансових можливостей ступінь стійкості підприємства буде істотно різнитися. Вчені-економісти виділяються кілька типів фінансової ситуації за ступенем стійкості: абсолютний та нормальний, або нестійкий і кризовий фінансові стани [9].

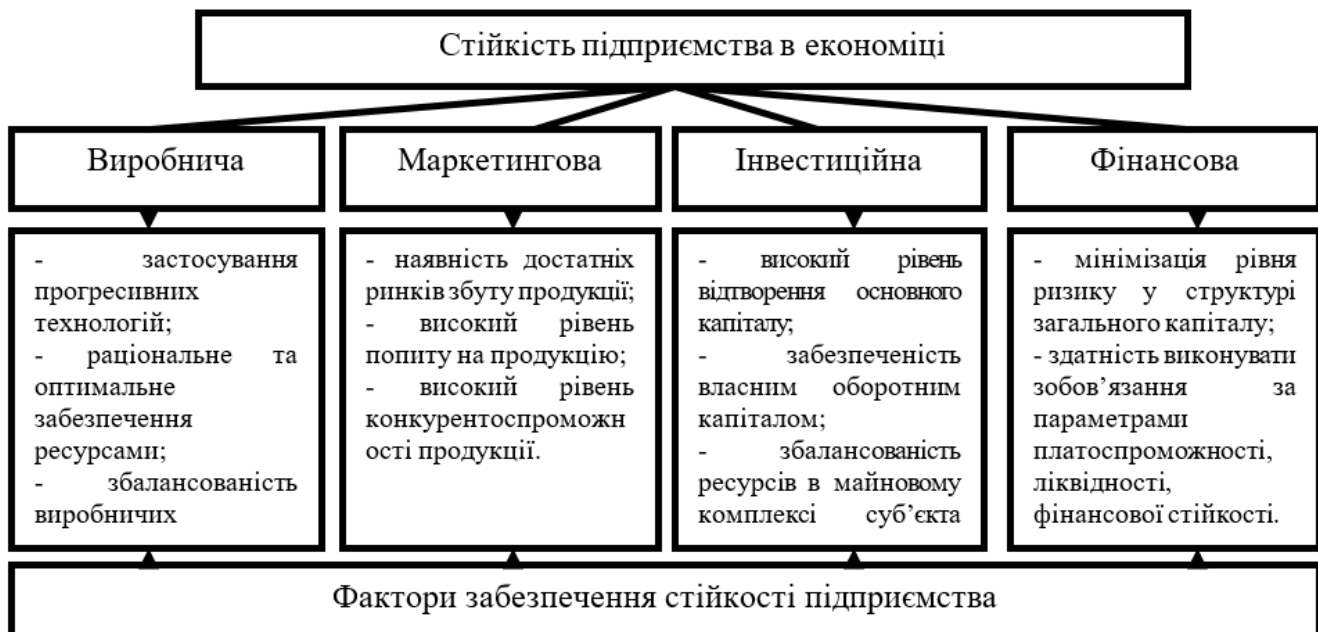

Рис. 1. Види стійкості підприємства та фактори її забезпечення

Джерело: узагальнено за даними [2; 4; 5; 7]

Підприємство є абсолютно чи нормально стійким у фінансовому відношенні, якщо обсяг його власного капіталу дозволяє повністю фінансувати всі необхідні оборотні активи (запаси). При цьому збільшення власного капіталу, як джерела фінансування зростаючих активів підприємства, забезпечується виключно за умови його високорентабельної виробничої та ефективної інвестиційної діяльності. Отже, головним фактором забезпечення фінансової стійкості є ефективна інвестиційна діяльність та прибутковість підприємства.

Нерозривно пов'язаний з економічними процесами потенціал – це засоби, запаси, джерела, що є наявними та можуть бути використаними, приведені в дію для досягнення певної мети, розв'язання завдань, можливості соціальної композиції у певній сфері [1]. Є.В. Лапін узагальнив поняття категорії «потенціал» як основного елемента економічних процесів та означив кілька аспектів його тлумачення: сукупність наявних ресурсів виробництва; потенціальний обсяг виробництва; економічна потужність виробництва; показник максимальних виробничих можливостей галузі, підприємств, об'єднань, ресурсів; економічні можливості, що залежать від рівня розвитку продуктивних сил і виробничих відносин, наявності трудових і виробничих ресурсів, ефективності господарського механізму [6]. На думку І.М. Семененко, модель потенціалу будь-якого підприємства визначається обсягом і якісною компонентою наявних у нього ресурсів (чисельність зайнятих, основних і оборотних засобів, фінансових ресурсів і нематеріальних активів – патентами, ліцензіями, інформацію, технологію); здібностями співробітників, їх освітнянські, кваліфікаційні, психофізіологічні і мотиваційні якості; здібностями менеджменту щодо раціонально використовувати наявних ресурсів; інноваційною та фінансовою спроможністю [8]. Безумовною і незаперечною домінантою сутності економічної категорії «потенціал» є можливість використання суб'єктом системи елементів, що забезпечують раціональну структуру ресурсів, а також відносини, результативні ознаки виробничої діяльності та функціональну їх здатність. Виходячи з цього, понятійною ознакою, що розширює внутрішню сутність стійкого потенціалу економічного розвитку є здатність. Вона характеризує рівень освоєння потенційних можливостей суб'єкта, його підготовленість конкурентних переваг. Таким чином, вважаємо, що поняття здатності не змінює рівень теоретичних досліджень, а формує раціональну основу мислення, сприймаючи закономірну дійсність об'єктивного твердження здатності, як процесу розвитку пізнання сутності категорії «стійкість потенціалу економічного розвитку», спрямованого на відображення цільової постанови економічної теорії в результаті наукових експериментів та моделювання економічних відносин в просторі бізнес-середовища.

У дефініціях комплексного підходу щодо сутності стійкого потенціалу економічного розвитку робиться акцент на властивостях ресурсів та на їх гіпотетично мобілізованій здатності генерувати позитивні чисті грошові потоки в обсягах, які забезпечують безперервний процес фінансування активів, виконання зобов'язань перед державою, диверсифікацію ризиків економічного зростання та ділової активності, підвищення прибутковості та зростання ринкової вартості ресурсів (активів) [9]. Зазначимо, що у такому контексті визначення змісту стійкого потенціалу економічного розвитку обумовлює зв'язок прибутку з власним капіталом та стійкістю підприємства. Розглянемо більш конкретно цю позицію.

Для обґрунтування цього твердження вважаємо, що прибуток підприємства – головне джерело його стійкого беззбитково розвитку. За його допомогою підприємство в змозі впроваджувати сучасні технології виробництва сільськогосподарської продукції, проводити успішну виробничу, фінансову та інвестиційну діяльність. Із зростанням прибутку підприємства, збільшуються податкові відрахування до бюджетів усіх рівнів, зростає соціально-економічна здатність підприємства на рівні держави. Таким чином, змістовна складова прибутку розкриває основні завдання, що на нього покладені: забезпечення оптимального рівня доходу на формування інвестованого капіталу та достатнього обсягу фінансових ресурсів для зростання ринкової вартості підприємства; забезпечення високої стійкості ресурсному потенціалу

підприємства, уможлиблюється шляхом ефективного управління структурою капіталу підприємства, управління витратами та доходами, управління грошовими потоками.

Список використаних джерел

1. Ареф`ева О. В., Городячнська Д. М. Економічна стійкість підприємства: сутність, складові та заходи її забезпечення. *Актуальні проблеми економіки*. 2008. № 8. С. 83–90.
2. Говорушко Т. А., Климаш Н. І. Управління ефективністю діяльності підприємств на основі вартісно-орієнтованого підходу: монографія / Т. А. Говорушко, Н. І. Климаш. Київ : Логос, 2013. 204 с.
3. Грановська В. Г. Формування стратегії підприємств аграрного сектору в умовах глобальної конкуренції. *Глобальні та національні проблеми економіки*. 2016. № 110. С. 308–312.
4. Іванов В. Л. Управління економічною стійкістю промислових підприємств (на прикладі підприємств машинобудівного комплексу). Луганськ, 2005. 266 с.
5. Костирко Р. О. Комплексний підхід до стратегічного аналізу потенціалу фінансово-економічної стійкості господарюючого суб'єкта. *Вісник національного університету «Львівська Політехніка»*. Серія: Менеджмент та підприємництво в Україні: етапи становлення і проблеми розвитку. 2007. № 578. С. 141 -145.
6. Лапін Є. В. Економічний потенціал підприємства: монографія. Суми: Унів. книга, 2002. 310 с.
7. Лупенко Ю. О. Формування перспективної моделі сільського господарства України. *Економіка АПК*. 2012. № 11. С. 10-14.
8. Семененко І. М. Економічна стійкість підприємства: сутність і поняття. *Вісник Східноукраїнський національний університет імені Володимира Даля*. 2010. Вип. 2(144). С. 78-82.
9. Трусова Н. В. Фінансова складова ресурсного відтворення сільськогосподарських підприємств. *Збірник наукових праць ТДАТУ (економічні науки)*. 2014. № 1(25). С. 243-247.